

Paraules des del silenci

Dij, 17/11/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Els músics posseeixen silencis que omplen el pentagrama i ajuden a copsar l'harmonia; mantenen els llavis closos, les cordes de l'instrument tensades i només se sent un silenci, vibrant, inquietant, que omple les oïdes més fines d'un so inexistent. Els poetes, en canvi, només tenen paraules i per no escriure silencis s'inventen les paradoxes. El poeta, igual que l'iconògraf, s'ha de buidar per donar cabuda a l'univers.

Per expressar la quotidianitat tenim paraules i gestos, però per expressar qui som, no en tenim i les hem de buscar, perquè el nostre ésser profund està fet de silenci i no de paraula. Aleshores, ¿com fer-lo paraula sense trair-lo? I ¿com fer del silenci una paraula? La paraula és necessària, però té sentit quan l'expressa i el traeix quan parla de banalitats: «De tota paraula inútil que diguin els homes, en donaran compte» (Mt 12, 36).

Fa 1 any i 31 setmanes que escric en aquest bloc. En començar-lo, esmentava ja la tensió entre el desig de callar i la necessitat d'escriure que acompanya la meua escriptura, que es fa en la mesura que visc. Ara em cal un temps de silenci per saber què he de dir o què he de callar.

Agraïxo als lectors la lectura fidel i els ressons que m'han arribat. No sé quan de temps seré fora de línia; el bloc segueix obert.

Acabo amb una frase del místic Miguel de Molinos: «Ni todo está dicho ni todo está escrito, y así habrá siempre que escribir hasta el fin del mundo».